

אורות

טו

יסוד הרשעה. שחיא ממפצלת לעבודה וזה ולמינות. הוא בא לבצע מקום לסיני חתיים, למותרות המציאותיות שבהויה ובארם. במוסר ובחפץ במפעל ובהנהגה. לתן להם גדל ושלטון בחור. הטוב והקודש; לא לטחור את הקודש. כי לא לסמאו ולסאבו. אמנם מסומה של עבודה וזה הוא מבחנץ. עומדת היא במקום הוזהמא והמתרות המגושמות ומאופלות. ומבקשת את בצורם ואת שליטתם והתגברותם על כל תוכן קודש והתערבותם עמו בכל האפשרויות. גדולה ממנה היא הרשעה הצפונה הארסות של המינות. שהיא נחשפת לה פניה בעצם הקודש. שממיה בידים תחפש והיא בהיכלי מלך. מתאמצת היא לתשאיר את כל זוהמת העולם את כל הגסות הגופנית. ואת כל הגמיות הרשעיות האחרות. בנוף הגם בעצמות יסודיו החמריים. ולעלות עמו אל האשר של הקודש. שהוא מיד מתחלל ומסתאב. בננוע בו היד המסאבה. לא שעת ד' אל קין ואל מנחתו מפני הרשעה שתיתה בו אהוזה; אותו הרצות שיצא אל הפועל אחיכ. היה גבו וספון בכח גם בעת הבאת הקרבן מפרי הארמה. וקרבן זה תועבה הוא. הוא הוא המגביר את כל כח רע. והחטאת הרובץ על הפתח הוא מתגבר ומתאמץ ע"י ריח הקודש שהוא קולט אל קרבו ומתפכו לתכונתו. כה טובת והולכת היא הקינות הרשעה. האפצה שתיטב בעיני ד', שדי ישעה אליה ואל מנחתה. ובחובה יודעת היא היטב. כי מאס ד' בה ופניה נופלים וחרה לה מאד ובעסה אגור בתוכה. ובכל עת מצוא חנה יד הרוצח מתגלה. עביון וחטאת. שאליה השוקתו של הדם הקיני. מתראה בכל תועבתו. יסוד המינות. שלעגה על דברי חכמים ועשתה שמות בישראל פנימה. אשר אמנם מפני היד הגדולה מלאתי כה ד' אשר בחיי האומה לא הצליחה להרוס את השתות. בכל זאת הכינה לה קורים. אשר צלחו להיות לארג של מחסה כוב על פני עמים רבים. והחלפה האלילות במינות. לא התוכן הפנימי הוטב. כי א העמדה התואר התצוני גוהץ כמעט. אבל המטרה אחת היא. לא לקדש את הרצון. את החיים. את העולם הגם ואת הפנימיות המהותית ע"י כל אותו הסדר המוכן לכך בעצת ד' הגדולה שסודיה הוקבע בישראל. בני קדוש. ומתעפיותיה יוכלו עמים רבים לינק. כל אומה לפי הכנה. לפי מוסרה והכנתה הטבעית. והיסטורית והגזעית. לפי השכלתה ומצבה הגיאוגראפי והכלכלי. וכל התכנים החברתיים והאישיים שלח המאטרפים לזה. לא זאת היא מגמתה. הקינות עשתה באדם את מעשה המפעל הקרחי בישראל. הקריאה של "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ד'" היתה קריאה לזעגת לכל תוכן הקודש ולכל הרוממות וההכנה התוכנית. הדרישה להעשות עד שיהיה הקודש מכוסס בחיים באמת. שיהיה מוכטח מכל פגם וסאוב. שלא יתפך לדועץ ולצדה היותר גדולה של העולם. על כן הוקרה הדבר שירד היים שאולה. להאבד מתוך הקהל ולהיות

הוא
במקום
שבו
לכונן
וההנהגה
טעמו
ד', אשר
ע"י זה
העמים
כגולה
כמסירו
ושומר

לעולם לאות לבני מדין שלא יהיו עוד בקרח וכעדתו הקריאה אל כל העמים השקועים בכל רפש הטומאה בכל מעמקי הרשע והבערות בתהומות החשך היותר מחיריות: "הנכם כלכם קדושים, כלכם בנים לדי' אין הפרש בין עם לעם, אין עם קדוש ונבחר בעולם, כל האדם הוא קדוש בשוה" — זאת היא הקרחות האנושית, שהיא הקרונת החדשה שממנה סובל האדם, שממנה "נוצ תנוע ארץ כשכור והתנודדה כמלונה, וכפי עליה פשעה ונפלה ולא תוסיף קום", עד אשר יפוח היום ויפקוד די' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה, הבצור המרומי וההרקעה לשחקים, שהמינות מתימרת בהם, מופרחים לפול ולהעקר מיסודם, העולם צריך שיכיר, כי לא בהגה אחר, באמרת אמונה מתוארה לבדה, די' לאדם לעוף לגן עדן, וכל אוצר הרעה, הרצח והתעוה, הספק בכל הדבר רוחו, בזמו ובבשרו, יכול להשאר בעינו וממילא הלא איננו צריך צדוף ולמוד, רבוב ועליה, "לית דעתיר מחזירא", מוונותיו, גם הרחנים, מצויים לו בכל אמן ובכל מקום, "ולמין מיפיה לבני אינשי", קץ יושם לכל אותו החשך, יכיר האדם וידע, כי כל עמלו צריך שירוכז לסוחר הנפש, האפשרות של הסחר בתכונת העמים טעונה היא מולוי של רכוש שהוכן כבר מאז ע"י אותה ההכנה הגדולה, שהפליאה יד די' לעשות ע"י אותה האומה הנפלאה, "לבוה נפש למתעב גוי, לעבו מושלים, מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו למען די' אשר באמן קדוש ישראל יבחרך", "הן עד לאומים נתתיו נגיד ומצוה לאומים הן גוי לא יתעד תקרא וגוי לא יצדוק אליו ירוצו, למען די' אלהיו ולקדוש ישראל כי פארך", החפץ של העמדות גוי אחד בעולם בתור ממלכת כהנים וגוי קדוש, שהוא צריך להיות למופת על האור העליון האלהי החדר בחיי העמים, שרק בהיותו מצוי ועומד בהיותו חסון וחפשי בהיותו שב למנינו ולאשרו, אחרי כל הופעותיו המרובות בעבר, אחרי כל נסיונותיו הקשים, אחרי כל צרופיו ולבנויו, בשבוב עם כל דעותיו ועם כל קניניו, עם כל רכוש נשמתו וכשרון חייו, עם כל טהרתו הגופנית, הגזעית והאמונית, עם כל תוכן התופעה האלהית, שהיא לו למורשה ושגולה ארצו מגדלתו ומרחבתו, או ע"י אותה הידידות הפנימית שהוא יכול להראות, לאומות העולם תחת כל המשטמה והרדיפות אשר קבל מהם, ע"י כל הכבוד וההשתוממות אשר כל הגוים כולם יוכלו להראות עליו תחת כל הבז והחרפה אשר טמלו עליו, ע"י כל אותה התשוקה של ההתחברות והרעות עם עם די' אלה עם נחלת די', אשר סגולת הקודש בטרתה לטהרת החיים טפונה בו, אשר רק ע"י חסוי ארון ע"י הדרגה של העמקה דרית יכולה היא לצאת אל הפועל במדה הגונה גם בשאר העמים, ככל האדם אשר על פני האדמה, — או יבורר לכל, כי סגולת הקודש אינה כגולה ולת, שיפולה לחנטל בכל ידיים מסואבות, כי אם סגולת העולה בעמל נורא במסירת נפש קבועה וע"י זכות נחלת קודש של אבות לבנים נושא עולם באהבה ושומרים דבר די' בכל עני, או יסרו פני הלזט מעל כל העמים והממכה הנסרכת על

הגוים, ואתה החדנות של המינות תוכר כמו שהיא בתור מטבע סמולה, המטמאה את העינים ומטמאה את הנפשות, מרבה רצח ודם וכל תעבות, די' עויו ומעויו ומנוטי ביום צרה, אליך גוים יבואו מאפסי ארץ, ויאמרו: "אך שקר נחלו אבותינו הבל ואין בהם מועיל", ונשגב די' לבדו ביום החטא האליליים כליל יחלוץ, לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ צעקת ודי' כמים לים מכסים"

במקום
במפעל
כ"א
הזוהמא
על
הצפונה
החמש
הגסות
המריים
כ"ו היד
איתו
מפרי
על
המסכו
די' שר
נפלים
נבנה
המינות
הידי
כל טא
החלטה
גוהן
המס ואת
השיטה
אחרי לפי
אח ומצבה
ע"י זה —
בישראל
לכל הוכן
דש מסתס
עוד גדולה
אל ולחיות